

Torhoutsesteenweg neemt afscheid van Margareta D'Hossche

Rood Margrietje is niet meer

14.01.2002

Vorige zondag werd Margareta D'Hossche in het mortuarium van het Hendrik Serruysziekenhuis binnengebracht. Een griepaanval had haar drie weken aan het bed gekluisterd en de laatste dagen kreeg ze noch eten noch drank binnen. De afgestorvene was in Oostende gekend als *Rood Margrietje*, een braaf mens die menig keer de lachlust opwekte en voor alles vriendschap diep in haar hart droeg.

Welke automobilist die regelmatig langs het kruispunt Torhoutsesteenweg/Elisabethlaan rijdt, heeft *Rood Margrietje* niet gekend? Eventjes voor de hoek Torhoutsesteenweg/Elisabethlaan was ze altijd doende met kuisen, verslepen van de stofzuiger, wassen van de ruiten en nog veel meer.

Ongevraagde attractie voor chauffeurs...

Margareta maakte als het ware deel uit van het verkeer aldaar, want als het licht op rood sloeg was ze de ongevraagde attractie voor de chauffeur, die bijna niet anders kon dan haar kant uitkijken.

Want de van kop tot teen in het rood uitgedost Margareta zag er niet op tegen even de beentjes te zwieren. Ja, als een kokette Parisienne eens frivol te wuppekanten...

Waarom Margareta van rood hield? Naar haar eigen zeggen zou ze ooit in haar kinderjaren het zwart schaap geweest zijn van een boze non, die het danig op haar had voorzien. Sinds die pesterij kon geen zuster en geen pastoor nog iets goed voor haar doen.

Afkomstig uit het Gentse waren haar voorbij 77 jaar niet allemaal rooskleurig. Uit haar huwelijk met stadsgenoot Henri Devriendt kreeg ze vier

kinderen, waarvan twee nog in leven. Eentje van vier maanden bezweek aan leukemie en een ander stierf aan kanker in zijn vijfde levensjaar. „Mijn man heeft zich doodgezopen”, zo sloot Margrietje ooit dit miseriehoofdstuk af.

Op de dansvloer

Toch heeft Rood Margrietje — die drie kleinkinderen had en Philemon Uiterschout als levensgezel — haar optimistisch karakter nooit verloren. In de tachtiger jaren vertoelde ze fox Bruno, schaper Sultan, twee katten en een binnengevlogen kanariepietje.

Als Philemon naar het voetbal ging, dan bleef Margareta thuis. Greep er evenwel ergens een populair bal — zoals in de dolle carnavalperiode — plaats, dan was *Rood Margrietje* met geen zeven paarden thuis te houden... want voor een dans was ze altijd te vinden.

Nu de Sint-Janse *red lady* er niet meer is, komen de tongen los. Linda T. uit de Kroonlaan, die zelf jarenlang thuis een hondje troetelde, herinnert zich Margrietje als een immens lief persoon die bijna dagelijks tijdens het passeren wat koekjes of een brokje vlees voor Linda's viervoeter in de bus stak. „Rood Margrietje was meer dan zo maar een clown, het was een mens in de hartelijk-

Een snapshot dat niet beter Rood Margrietje kan uittekenen: een rooie bloem op de revs, vensters volgeplakt met de meest diverse stickers en 'haar' Karel Van Miert en Fons Lardon in 't bovenste SP-knoopsgat! (Foto ET)

ste betekenis van het woord”, zegt Linda. „Iemand die meer hulp heeft verdiend. Weet je dat ze twee jaar geleden 's winters thuiszat zonder vuur en verschrikkelijke kou leed omdat haar kachel kapot was. Margrietje had zeer pijnlijke benen en vaak heb ik haar, arm in arm, naar haar huis begeleid.”

Linda's man Frans kleurt de herinnering aldus in: „Rood Margrietje was naar uitzicht, een moderne Jeanne Panne... die in vroeger tijden door slechteriken kans maakte ter brandstapel gevoerd te

worden. Een strokke dat veel Oostendenaars — zeker de *sosjes*! — wel nooit zullen vergeten: we zien haar in de 1e meistoet nog vooraan marcheren. Helemaal in 't rood, haar hondje met een rood frakje, een rooie *netzak* en een rooie limonadefles in de hand.”

Laatste begroeting

Zaterdag 15 januari 2000 is er, van 9 u.30 tot 10 u., in het mortuarium van het Hendrik Serruysziekenhuis een laatste begroeting voorzien.

(Edmond Tourlaimain)